

Ralph Erskine

Zevende preek. Romeinen 12:12. "*Volhardt in het gebed.*"

Over het openbaar gebed. De noodzakelijkheid van het gebed.

Kennis en praktijk zijn de inhoud van de godsdienst. Evenals de ganse kennis van een Christen is vervat in dat een woord, JEZUS, welke kennis de grote Apostel boven alles beoogde; hij zeide: "Ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en die gekruisigd;" zo ook kan alles wat de praktijk van een Christen betreft begrepen worden in deze een daad, *het gebed*. Het ganse leven van een Christen is een aanhoudend gebed. Het gebed is als de Alfa en de Omega van het leven van een Christen. Wanneer hij het nieuwe leven der Godzaligheid intreedt dan is het met Saulus. "Ziet hij bidt;" wanneer hij uit de tijd in de eeuwigheid overstapt is het, "Ziet hij bidt," zeggende: "In uw handen beveel ik mijn geest." Zijn leven wordt met gebed begonnen, voortgezet, en voltooid. De raad van de Apostel is: "Bidt zonder ophouden," en wederom, "Bidt in alles; eet en bidt; drinkt en bidt; ligt neer en bidt; staat op en bidt; werkt en bidt; leest en bidt; zingt en bidt; laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken, bekend worden bij God. Alsof de ganse plicht van de mens in bidden bestond. Dit verduidelijkt onze tekst ook, waarin wij vermaand worden daarin voortdurend bezig te zijn: "*Volhardt in het gebed.*"

4. Het vierde soort gebed is het openbaar gebed.

Dit gebed wordt meer algemeen erkend en beoefend dan het voorgaande, daarom zal daarop, hoewel het een van de edelste gebruiken van het gebed is, niet zozeer behoeven te worden aangedrongen. Daar ik echter de voorgaande soorten gebed telkens op vierderlei grond heb bevestigd, zal ik het ook dit doen. Wat ik nu zal behandelen kan zowel strekken om de plicht van Christelijke gemeenschap te bevestigen, dat leden van verschillende huisgezinnen samenkomen om tezamen te bidden. als om deze plicht van meer plechtig, meer openbaar en kerkelijk gebed te bekrachtigen. Overweegt dan:

- (1) Dat de praktijk van alle tijden het bevestigt.
- (2) Dat het tot eer Gods strekt.
- (3) Dat het de mensen tot voordeel strekt.
- (4) De kracht en overmacht van dit soort gebed.

(1) De praktijk van alle eeuw, want:

[1] Het licht der natuur leidde zelfs de heidenen tot openbare erkenning van de goden die zij erkenden. Van de heidense zeelieden staat geschreven. "zij riepen een iegelijk tot zijn god" (Joh. 1:5). De oude heidenen bouwden prachtige tempels ter eer van hun godheden, waar het gebed steeds een deel was van hun openbare hulde.

[2] Dit was een uitstekend deel van de Joodse godsdienst (Neh. 8:7). De priesters offerden het gebed van de vergadering op en hun offeranden gingen altijd gepaard met bidden (Luk. 1:10).

[3] Wij vinden gedurige vermaning tot bidden in de Schrift: (Psalm 34 :4) "Maakt de Heere met mij groot, en laat ons Zijn Naam tezamen verhogen." Ik zal uw Naam mijnen broederen vertellen; in het midden der gemeente zal ik u prijzen" (Psalm 32:23).

[4] In de vergaderingen der Christenen werd altijd gebeden. Wanneer zij samenkwamen was dit hun gewoonte, en onze Heere beloofde bij het kleinste aantal tegenwoordig te zullen zijn. "Indien daar twee van u samenstemmen op de aarde, over enige zaak, die zij zouden mogen begeren, dat die hun zal geschieden van mijnen Vader, die in de hemelen is. Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben ik in het midden van hen (Matth. 18:19, 20). Dit wordt gezegd in onderscheiding van de aanbidding in de tempel. De Apostelen woonden niet alleen de dienst in de synagogen bij, maar zij hadden ook afzonderlijke onderlinge bijeenkomsten tot, het gebed. Zo keerden zij onmiddellijk nadat onze Heere ten hemel was gevaren naar Jeruzalem weder en gingen in een opperzaal, waar zij eendrachtelijk volhardende waren in het bidden en smeken. De Apostel besteedt een geheel kapittel aan de regeling van een enkele omstandigheid van het openbaar gebed, namelijk: dat het in verstaanbare taal moet geschieden (1 Kor. 10: 4).

[5] Onze Heere wilde na Zijn opstanding, Zich het eerst aan Zijn discipelen te openbaren, toen zij samen vergaderd waren om met elkander te bidden, en de Heilige Geest daalde neer op de discipelen toen zij met elkander in een plaats eendrachtiglijk bijeen waren. De Heere heeft Zijn volk menig liefelijk bezoek gebracht als zij waren samengekomen tot het gebed.

(2) Een andere grond kan hieruit worden afgeleid, dat het zeer tot eer van God is. Eer is een uitwendige betoning van een inwendige hoogachting en moet voor andere dingen geschieden. Verborgene Godsvrucht is meer dienst, dan ere, omdat het zich tot de binnenkamer bepaalt; maar openbaar gebed is een openlijke erkenning van, en een plechtige hulde aan God. Een verzoek aan God door velen te gelijk is een openbaar getuigenis van de Goddelijke volmaaktheden. Wanneer wij samenspreken over de heerlijkheid der eer Zijner majesteit en hem in het openbaar erkennen door onze gebeden en dankzeggingen, wordt een besef van Zijn grootheid en heerlijkheid in de wereld bewaard en van eeuw tot eeuw voortgeplant. Het is hierin opmerkelijk, dat de heilige Engelen worden voorgesteld als staande rondom de troon van God, en als neervallende voor de troon op hun aangezichten, zeggende: "De lof, en de heerlijkheid, en de wijsheid, en de dankzegging, en de ere, en de kracht, en de sterkte zij onze God in alle eeuwigheid" (Openb. 7: 11, 12). Het openbaar toespreken van velen te gelijk is de hoogste ere, die de beste schepselen hem kunnen geven, hetzij hier op aarde, of boven in de hemel.

(3) Overweegt het voordeel van het openbaar gebed voor onszelf. Het openbaar gebed is dikwijls een middel om een vuur van heiligen ijver te doen ontbranden in het hart van het volk, om de aandacht op te wekken en de genegenheden te verlevendigen. Het openbaar gebed pleegt de krachten te verenigen en op de werkzaamheden der ziel in te werken; over onze gedachten de wacht te houden en onze begeerten aan te sporen. Bovendien heeft het openbaar gebed, zoals u gehoord hebt, een belofte van geestelijke tegenwoordigheid. "Ziet hier ben ik;" "De Heere bemint de poorten Sions boven alle woningen Jakobs. "O God, uw weg is in het heiligdom;" het is de woning Zijns huizes en de plaats des tabernakels zijner ere; Zijn sterkheid en eer worden in het heiligdom gezien.

(4) Overweegt de kracht en de overmacht van het openbaar gebed, hetzij minder openbaar in de Christelijke bijeenkomsten op gezette tijden, of meer openbaar in de Christelijke vergaderingen en kerken. Openbare gebeden zijn niet alleen Gode eer gevende en hem welbehaaglijk, maar zij

vermogen veel bij God. Het koninkrijk der hemelen wordt nooit meer geweld aangedaan, dan wanneer het door veel smekingen te gelijk wordt omringd en belegerd. Toen Petrus in de gevangenis was, werd door de gemeente een gedurig gebed tot God voor hem gedaan, en ziet, zijn ketenen vielen af van de handen, en de ijzeren poort, die naar de stad leidde, werd van zelfs geopend, en zo verlost God hem. Hierom bidt Paulus zo ernstig om de gezamenlijke gebeden van anderen, waarvan hij veel blijkt te verwachten (Rom. 15:30; 2 Kor. 1:11). Ook de Apostel Jakobus wijst dit als een uitnemend middel tot behoud van de zieke aan, dat de ouderlingen der gemeente worden geroepen, om over hem te bidden.

Maar ik zal niet verder over dit punt uitweiden, dat ik, naar ik hoop, niet verder behoef te bevestigen. Zo heb ik u de verschillende soorten gebed voorgelegd en opgehelderd, namelijk: uitschietend gebed, het eenzaam gebed, het huiselijk gebed en het openbaar gebed. *Moge de Heere u helpen in elk van deze soorten gebeden te volharden.*

4. Het vierde algemene punt waarover ik zou spreken was: **de noodzakelijkheid van het gebed.** De noodzakelijkheid en de verplichting welke op ons rusten, tot elk soort gebed, reeds hebbende aangetoond, ben ik in zover mijzelf vooruitgelopen, dat ik minder over de noodzakelijkheid van het gebed in het algemeen zal behoeven te zeggen, zodat ik daarover niet uitgebreid zal zijn.

Zelfs het licht der natuur kan ons onderrichten van de noodzakelijkheid van het gebed, en indien het voor een Evangeliedienaar niet betamelijk was bewijsgronden te halen uit de natuurlijke wijsbegeerte en het algemeen besef van het mensdom, zouden de Apostelen nooit in de Schrift de heidenen hebben aangehaald. Zo haalt Paulus uit Epictetus, een heidens dichter, aan: "Want in hem leven wij, en bewegen ons, en zijn wij, gelijk ook enige van uw poëten gezegd hebben. Want wij zijn ook zijn geslacht" (Hand. 10 7 :28). Hij haalt ook Meander, een oude blijpschrijver aan, van wie hij die bekende uitdrukking ontleent: "*Kwade samensprekingen verderven goede zeden*" (1 Kor. 15:33). Ik zeg dan, dat het licht der natuur, naast dat van de Schrift getuigenis geeft:

1. Dat er een God is, de eerste Oorzaak van al wat is. Indien er enig barbaars volk in de wereld is, dat geen begrip van een God heeft, dan is dat alleen uit gebrek aan nadenken, maar niet uit gebrek aan bewijs.
2. Het licht der natuur doet ons zien, dat wij schepselen zijn, die bekwaam zijn hem te kennen en te dienen, Wiens geslacht wij zijn. Indien wij overwegen wat maaxsel onze ziel is zullen wij bevinden, dat wij in staat zijn de onzichtbare dingen Gods te ontdekken, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid (Romeinen 1:20). "Want Zijn onzienlijke dingen worden van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid." Beschouw wij de bouw van ons lichaam, dan zullen zelfs de heidenen getuigen: "Hij gaf de mens een rechtopgaande gestalte." Wij hebben ogen om die op te heffen, handen om ze uit te spreiden, knieën om die te buigen. Wij hebben tranen om te storten, stemmen om te verheffen, om daarmede God te aanbidden. Is het te geloven, dat de heerlijke Bouwmeester der natuur ons vermogens en bekwaamheden zou schenken, die zo geschikt zijn voor Zijn dienst, zonder te verwachten dat wij hem zullen aanbidden? Wie zal de wereld overreden, dat het oog niet geschapen is om er mede te zien, maar dat dit gebruik van de ogen later door menselijke schranderheid is uitgevonden? En wie zal betwijfelen tot welk doel God natuurlijke vermogens en bekwaamheden om hem te aanbidden heeft gegeven, en nochtans ontkennen, dat wij verplicht zijn het te doen?
3. Het licht der natuur doet ons zien, dat wij afhankelijke schepselen zijn, en dat leven, gezondheid, rijkdom, vrijheid en wat ook meer, op de lijst van onze tijdelijke genietigen staan, als ons alle van God geschonken en alleen zolang het hem belieft. Behoren wij hem

niet te verheerlijken in Wiens hand onze adem is? Socrates en Plato kunnen de mensen raden in iedere gewone zaak tot God op te zien.

4. Ja, het licht der natuur maakt ons bekend, dat wij zondaren zijn. Wel is het werk des Geestes krachtig van zonde te overtuigen, Maar de natuurlijke consciëntie beschuldigt ook: "Want wanneer de Heidenen, die de wet niet hebben, van nature de dingen doen, die der wet zijn, deze de wet niet hebbende zijn zichzelf een wet. Als die betonen het werk der wet geschreven in hun harten, hun consciëntie mede getuigende, en de gedachten onder elkander hen beschuldigende of ook ontschuldigende" (Romeinen 2:14, 15). Het hart van ieder mens zou hem slaan over Zijn grove zonden, al was er geen openbaring, en onder deze beschuldigingen van zijn eigen hart zou hij geen verlichting kunnen vinden, zonder. zich tot God te wenden om vergeving. Dit is de reden van al die heidense offeranden, waarvan de historie overal vol is.

Daarom zeg ik, dat de noodzakelijkheid van het gebed kan worden duidelijk gemaakt zelfs door het licht der natuur. Maar indien wij onze gronden uit de openbaring aanvoeren, dan hebben wij alle bewijs, dat kan worden verlangd. Nu, naast het bevel van God, en veel andere gronden waarover ik tevoren heb gesproken, zal ik hier de noodzakelijkheid van het gebed, in zo veel woorden uit de volgende onderwerpen bewijzen:

1. Uit de natuur van God.
2. Uit het middelaarschap van Christus.
3. Uit de voorbidding van de Geest.
4. Uit de opdracht van het woord.
5. Uit de natuur van het nieuwe schepsel.
6. Uit de praktijk van de wolk van getuigen.
7. Uit de uitwerkingen van het gebed.

1. Uit de natuur van God. De rede kon de heidenen leren, dat "Indien God een geest is, Hij met een heilig hart moet worden aanbeden. Dat leert ons de Heere Jezus ook: (Joh. 6:24) "God is een geest, en die Hem aanbidden moeten Hem aanbidden in geest en waarheid." Eisen niet al de heerlijke volmaaktheden van de Goddelijke natuur de diepste eerbied en de nederigste aanbidding van Zijn schepselen? Moet niet de Hoorder van het gebed, het Voorwerp van het gebed zijn? Moeten niet de alwetendheid, almacht, alomtegenwoordigheid, kracht, wijsheid, heiligheid, rechtvaardigheid en goedheid van God ons verbinden hem te aanbidden?

2. De noodzakelijkheid van het gebed, is duidelijk uit het middelaarschap van Christus, door wie onze gebeden worden aangenomen. Onze zonde had de gemeenschap tussen de hemel en de aarde afgesneden, Maar Christus is de verzoening geworden. Hij heeft. geleden, de rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; *daarom mogen wij met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden om geholpen te worden ter bekwamer tijd. Indien Christus gestorven is om de toegang tot God voor ons te verwerven en altijd leeft om voor ons te bidden, en ons gezegd heeft, dat wij alles zullen ontvangen wat wij in Zijn Naam bidden, vloeit daaruit dan niet een onvermijdelijke verplichting voort om van deze Zijn bemiddeling gebruik te maken overeenkomstig de verklaring, tot welk doel die is ingesteld?*

3. De noodzakelijkheid van het gebed blijkt duidelijk uit de voorbidding van de Geest. Indien God (Romeinen 8:26) Zijn Heilige Geest heeft beloofd om onze zwakheden te hulp te komen, ons te leren wat en hoe wij zullen bidden, dan verwacht Hij ook zeker, dat wij zullen bidden. Indien een vorst een onderdaan geeft voor een gezantschap, voor Zijn uitrusting zorgt, een wacht en een middel van vervoer voor hem bestelt, en hem onderricht hoe hij moet optreden;

geeft dat niet voldoende te kennen wat de wil van de vorst is, al zou er geen formeel bevel van hem zijn uitgegaan?

4. De noodzakelijkheid van het gebed is duidelijk uit de opdracht van het woord van God. Onze Zaligmaker heeft al Zijn discipelen in het bijzonder aangewezen, zoals ik alreeds getoond heb, hoe men moet bidden, zowel alleen, in het verborgen, als in het openbaar. Ik heb nu nog alleen dit te zeggen, dat, wanneer bestuur hoe iets moet worden verricht, niet duidelijk te kennen geeft, dat die zaak gedaan moet worden; wanneer de aanwijzing Gods, hoe men moet bidden, geen bewijsgrond is om iemand te overtuigen, dat wij moeten bidden, het dan schijnt, dat er geen noodzaak is voor wat wij in de wereld rede noemen, en dat er behoefte is aan de een of andere nieuwe methode van overtuigen.

5. De noodzakelijkheid van het gebed blijkt ook duidelijk uit de natuur en neiging van het nieuwe schepsel. u weet, zo iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel. Nu, wanneer iemand wedergeboren en een nieuw schepsel geworden is, dan is er een geestelijke verandering gewrocht, want wat uit de Geest geboren is, dat is geest. Nu, elk vernieuwd mens heeft een natuurlijke neiging zich tot God te wenden. Gelijk de eerste ademhaling van een pasgeboren kindje zich uit in schreien. zo is de eerste ademhaling van de nieuw geborene ziel het gebed. Iemand kan evengoed zonder ademhaling leven, als een gelovige zonder gebed De beschrijving van een huichelaar is dan ook, dat hij niet te aller tijd God zal aanroepen (Job. 27:10; terwijl een David, een man naar Gods harte, hem alle Zijn dagen zal aanroepen (Psalm 66:2).

6. De noodzakelijkheid van het gebed is duidelijk uit de praktijk van de ganse wolk van getuigen, die naar de hemel zijn gegaan, zoals wij dat reeds bij de bijzondere soorten gebed hebben aangehaald. Het geslacht der rechtvaardigen is altijd geweest het geslacht dergenen, die Gods aangezicht zoeken (Psalm 24:6). De tijd zou hier ontbreken als wij wilden spreken over Mozes en Aäron onder de priesters, en Samuël onder de aanroepers zijns Naams (Psalm 99 :6), die tot de Heere riepen en Hij verhoorde ze. Het zou een groot werk zijn al die helden te vermelden, die door het geloof en het gebed koninkrijken hebben overwonnen, gerechtigheid geoefend, de beloftenissen verkregen, de muilen der leeuw toegestopt, de kracht des vuurs hebben uitgeblust, de scherpte des zwaards zijn ontvloden, uit zwakheid krachten hebben gekregen, in de krijg sterk geworden zijn, heirlegers der vreemden op de vlucht gebracht hebben (Hebr. 11:33, 34).

7. De noodzakelijkheid van het gebed blijkt uit de aanmerkelijke uitwerkingen en gevolgen van het gebed. Maar omdat dit eigenlijk bij het volgende punt, over de *voortreffelijkheid van het gebed*, behoort te worden behandeld, zal ik nu alleen dit zeggen, dat, indien het gebed zeer uitnemende uitwerkingen heeft, het dan een sterke bewijsgrond is voor de noodzakelijkheid van het gebed; want niemand kan in twijfel trekken, dat het een plicht is, wat zulk een strekking heeft om zijn tijdelijk, geestelijk en eeuwig welzijn te bevorderen.

8. Ten slotte toont het werk van de hemel, dat het gebed nu noodzakelijk is, want indien dit eeuwig de bezigheid in de hemel zal zijn, dan behoren wij er nu geen vreemdelingen van te wezen. Ik zeg niet, dat er in de andere en betere wereld enigerlei eigenlijke smekingen zullen zijn, maar u weet, dat loven en danken, hetwelk het werk in de hemel zal zijn, een van de delen van het gebed is; dit moest dan ook nu een groot deel van onze gebeden uitmaken.

Behoorden wij dan niet de tale Kanaäns te leren voordat wij daarheen gaan, gelijk veel goddeloze ellendelingen de taal van Tofet leren voordat zij daarheen gaan? Zij gaan de ganse weg langs vloekende, en zwerende, en hun verdoemenis inroepende, en andere dergelijke dingen doende, naar de hel; en moesten wij niet veel meer, indien wij op weg naar de hemel

zijn, de ganse weg langs biddende en lovende zijn. Wij zullen volkomen gelukkig zijn wanneer wij hem steeds zullen loven, en is het dan niet noodzakelijk, dat wij ons met die plichten bezighouden, die een strekking hebben tot deze volmaakte gelukzaligheid?

Zo heb ik u kort de noodzakelijkheid van het gebed aangetoond, behalve wat ik tevoren heb aangevoerd in het bevestigen van de verschillende soorten gebed.

Ik sluit dit punt met deze een uiting, dat ik, als ik de gehelen tijd over een theoretisch onderwerp had gesproken, niet meer zou begeerd hebben, dan dat u in uw gemoed overtuigd waart geworden van de waarheid die ik verklaard heb. Maar nu ik een praktisch onderwerp heb behandeld, en gronden heb aangevoerd om de plicht te bewijzen, zal al wat ik gezegd heb te vergeefs zijn, wanneer u niet zodanig van de plicht van het gebed zijt overtuigd, dat u door genade gaat beginnen die voortdurend te beoefenen.

Het is niet alleen een waarheid, die ik bevestigd heb, maar een plicht, en daarom wordt niet alleen vereist, dat u er van overtuigd zijt, dat het een waarheid is, maar dat u die als een plicht beoefent.

Indien u na alles wat gezegd is nog niet overtuigd zijt, dat het gebed uw plicht is, dan durf ik zeggen, dat dit niet is omdat de bewijsgronden niet klaar genoeg zijn om de plicht te ontdekken. Maar omdat u het gezicht ontbreekt om het te onderscheiden. Uw onkunde en vijandschap dulden niet, dat u de waarheid aanneemt.

Indien u anderzijds overtuigd zijt, dat het gebed in Zijn onderscheidene soorten plicht is, in zoverre, dat uw consciëntie het bewijs niet kan ontvlieden, dan hoop ik, dat u dien, naarmate de Heere u daartoe bekwaam maakt, zult beoefenen. Doet u dit niet, dan neem ik uw consciëntie tot getuige, dat God rechtvaardig zal zijn in u wegens dit verzuim te verdoemen. Hoe u meer ten volle van de plicht overtuigd zijt, hoe groter uw zonde is, dat u die verzuimt; en hoe groter uw zonde is, dat u die verzuimt, hoe meer dit uw schuld verzwart; en hoe meer uw schuld verzwart wordt, hoe vreselijker uw hel en uw pijniging in alle eeuwigheid zijn zal, want die de wil zijns heren geweten en niet gedaan heeft, die zal met dubbele slagen geslagen worden. Een dubbele last van toorn, een dubbele hel staat u te wachten; een hel voor het verzuimen van uw plicht, en een andere voor het tegenstaan van uw plicht.

Overweegt dit, allen die God vergeet, die het gebed in het verborgene of in uw huisgezinnen verzuimt, *opdat Hij u niet verscheure en niemand redde.*

Moge de Heere zelf allen die buiten de weg zijn overtuigen, en moge Hij daartoe Zijn Geest zenden, want die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, voornamelijk van de zonde van ongeloof, want het is alleen het ongeloof, dat de mensen het gebed doet verzuimen. "Hoe zullen zij dan Hem aanroepen in welke zij niet geloofd hebben? Zegt de Apostel. Waar geen geloof is, daar is geen gebed; waar een verkeerd geloof is, daar is een verkeerd gebed; en waar het ware geloof is, daar is het ware gebed.

O! zoekt in de Zone Gods te geloven, dan zult u Hem aanroepen!

Dit zal voldoende zijn tot bevestiging van het vierde punt over de noodzakelijkheid van het gebed, of de noodzakelijkheid van *"in het gebed te volharden."*